

Per Catalunya independent

R15929

Catalans !

L'ESPANYA QUE CAU — LA DICTADURA SIGNE DE DESFETA

Segueix l'història d'Espanya. La dels tristos destins, sortosament per al renaixement de les nacionalitats ibèriques, va ràpidament cap a la desfeta total i definitiva. El moviment militar que ha entronitzat la dictadura - que es convulsió de mort, símptoma evident de la agonia de l'Estat que la sofreix - no es més que una nova tombarella d'Espanya cap a l'abim.

Els militars de la « camarilla » del rei, per tal de veure si podien salvar el que no té salvació possible, varen fer-se càrrec del Govern amb aquell aire de suficiència que els caracteritza i darrera del qual no hi ha — com tothom sap de fa molts anys — mes que l'incompetència mes absoluta.

EL DIRECTORI : LA SEVA OBRA

No volguem recordar sisquera aquell desgraciat manifest d'en Primo de Rivera — tan diferent, en la lletra i en l'esprit d'aquell altre que inicià les Juntetes de defensa — per a certificar la seva migradesa ideològica. Fixem-nos ràpidament, ben de passada, en l'obra feta, que fa honor a aquella manca de capacitat i d'orientació que hom reconeix unànimement al Directori. Com aquell que ha perdut els bous i cerca les esquelles, la dictadura militar, després de parlar d'una renovació de sòca i arrel que enderroqui tot el règim de la vella política, es contenta amb destituir unes dotzenes d'empleats, amb substituir els Ajuntaments per uns altres de totalment ineptes i amb mantindre a l'opinió pendent d'unes reformes sensorials que ja son tema, amb el conjunt de la seva obra, de la gresca i la gatzara dels Espanyols.

I es que, realment, l'actuació del directori fora cosa per a riure-hi una bella estona si en la pràctica del govern d'un Estat, per pintoresca que sia, s'hi pogués fer broma. Els Espanyols l'hi poden fer i n'hi fan perquè tot els hi està per una « bicoca ». Però nosaltres, davant dels greuges infamants contra Catalunya, no n'hi podem fer: es massa fonda la ferida que la bogeria encimallada al Poder ens ha fet per a que hi puguem pensar — i a totes hores la tenim present — sense el propòsit de venjar-la.

MARTINEZ ANIDO I ARLEGUI AL PODER

Altrament, son massa sagrats els interessos de la col·lectivitat a la que encara, contra nostra voluntat, pertanyem, per a suportar pacientment, per la part que ens afecta, que « els malmenen o s'els tracti amb escarni o amb indiferència. Ens volem referir a la qüestió social que el dictador ha volgut deixar resolta

pregant als obrers que augmentin la producció i als patrons que limitin els seus beneficis; tot i ofegant l'opinió dels uns saludant-los amb el « Deu vos guard dels nomenaments de Martínez Anido i l'Arlegui, que son els veritables dictadors, i no donant satisfacció a les pretensions dels altres; deixant comodissimament el problema sense tocar-lo. Ens referim també a la qüestió del Marroc, que tan de dol i de desesperació està portant a milers de famílies i sobre la qual el criteri general del país es coincidint amb el nostre criteri, manifestat a milers de vegades, d'abandó absolut d'aquella desgraciada aventura.

LA QUIESTIO DEL MARROC EL PODER REAL

Ningu mes incapacitat que un Govern militar — i menys de la factura del d'en Primo de Rivera — per a resoldre aquest problema. Fixem-nos en la presència d'en Martínez Anido al Govern, esdevenint àrbitre de la situació i convertint a en Primo en dictador al dictat. Recordem que es autor d'un projecte d'anar a Alhucemes, que fou rebutjat pel Govern anterior ocasionant la seva dimissió de la Comandancia general de Melilla i no oblidem que els militars han declarat sempre que el problema del Marroc no es resolvia perquè els Governos els hi regatejaven els mitjans per a resoldre'l. Qui no ha sentit dir a militars de dalt i de baix que si els deixessin fer no estarien 24 hores en dominar-ho tot ? I bé; ara tenen tots els mitjans; ara son Govern; disposen de tots els diners i de tots els homes de l'Estat espanyol : qué fan, doncs ? Esperen els militars de la camarilla real a que els militars que no son pilitics, els que han estat sempre sotmesos a la disciplina perquè han cregut que era el primer deure i la primera dignitat de la seva professió, avergonyits davant de la situació poc airosa en que els col·loca el Govern militar, sian ells el que ho fan passant per damunt de l'informalitat i la manca de sensibilitat dels realistes ? Així es va a la solució « prompta » ? Aquesta es la solució « digna » ?

Pero es que en realitat poden queixar-se els militars polítics de que els Governos han estat un obstacle a les seves iniciatives ? Si haguessin existit aquests obstacles per part dels Governos, no han tingut sempre per damunt del poder executiu el poder real que els hi ha donat sempre i mes el que han volgut ? S'han oblidat del favoritisme real aprop del general Fernández Silvestre, que ocasionà el desastre d'Annual ? No hi ha els noms d'en Berenguer, Cavalcanti, el mateix Primo de Rivera i de tots els generals del directori efectiu per a palesar aquest favoritisme i l'influència ab-

soluta del poder real per sobre dels Governos nomenats constitucionals, que no han estat altra cosa que servents d'Alfons l'Africà ?

EL DILEMA DEL MILITARISME DAVANT LA GUERRA AL MARROC

I prescindint d'això, oblidant l'intervenció del poder real al servei del militarisme: si en Martínez Anido presentà amb tots els detalls els plans de l'operació par anar a Alhucemes, amb la plena convicció de l'èxit, el qual, ademés de resoldre de moment, per la força el problema del Marroc i portant sobre l'Exèrcit l'auriola del vencedor, li faria recobrar davant l'opinió el perdut prestigi; si en Martínez Anido, com diem, estava convençut de l'èxit en termes que el no acceptar-se el seu pla el va fer dimitir, com ara, que ho es tot al Govern, no ho porta a cap ? Com segueix formant part de la camarilla governant si aquesta, com el Govern liberal, tampoc accepta el seu projecte ? El dilema es clar : O, el projecte era un « bluf » que no servia mes que per a fer veure a l'opinió que si no s'anava a Alhucemes no era per culpa de l'element militar, o si aquest està convençut de la bondat del projecte, ha de portar-lo a cap. Bé sap prou tot-hom que ni l'Exèrcit es retirará del Marroc ni inarà a Alhucemes ! El que interessa es que continui la font ubèrrima del presupost marroquí !

QUE VOL DIR :

« VIVA ESPANYA ! VIVA EL REY ! »

Amb el crit de « Viva Espanya i viva el Rei ! » s'axecaren els polítics militars mentre el poble pagava les conseqüències del que son i signifiquen aquests visques i manifestava, amb el seu esgotament, símptomes de rebeldia latent. Tradum al llenguatge eloqüentíssim dels numeros el que signifiquen els crits de « Viva Espanya i viva el Rey ! »

Segons dades extretes del presupost general de l'Estat espanyol, aquest dedica a atencions de defensa (Marina i Exèrcit peninsular) 711 milions de pesetes i 311 milions a l'aventura de Marróc. Mes tenint en compte que el deficit de 600 milions de pessetes amb que es va liquidar el presupost per sobre del deficit inicial de 400 milions, es solsament aplicable a l'aventura marroquina i afegint-ho al presupost del Marroc, resultarà que aquest gasta a l'any 911 milions de pes. etes. I com sia que aquestes son despeses militars, es poden sumar a les que ocasiona la Marina i l'Exèrcit peninsular, per a obtindre un total de 1.622 milions de pessetes, que es el que costa, en diners, el militarisme a l'Estat espanyol.

Are bé; per a Foment, Instrucció pública, Treball, Comerç i Indústria, tot plegat, l'Estat espanyol presuposta 618 milions de pessetes. Comparem-ho amb el que presuposta per a despeses militars i veurem que gasta per aquest concepte més de mil milions de pessetes mes que en els demes serveis de caràcter reproductiu i necessari.

Encara es poden fer mes deduccions. Les despeses militars representen un 45 per cent del total invertit l'any 1922-23. Les despeses necessaries (Foment, Treball, Instrucció pública), no arriben a un 20 per cent. El restant 35 per cent fins al total de les despeses correspon als demes ministeris, Casa Real, Cossos col·legiadors, etc.

EL MARROC, ECONOMICAMENT

Mes si això fos poc, si no n'hi hagués prou per a senyalar la descomposició d'un país on no es treballa mes que per a sostindre a l'Exèrcit i la burocràcia, cadrà anotar què es i que representa per a Espanya la política del Marroc.

Des de 1909 en que començà la guerra del Marroc, l'economia d'Espanya va dretament cap a la fallida. La reconstitució economica després del desastre colonial, havia fet que els presupostos es saldésin sempre amb superavit fins que, en 1909, amb el començament de la campanya el superavit es converteix en deficit de dos milions de pessetes per a l'any 1910. Aquest deficit ha anat augmentant en forma tan extraordinaria que, actualment, passa de 1.100 milions de pessetes.

La conseqüència ha estat que el deute consolidat i per consolidar des de 1910 a 1923, passa de set mil milions de pessetes, produint una carga a l'Estat d'un milió de pessetes diaries aproximadament en concepte d'interessos pel deficit ocasionat per aquesta guerra impopular.

Pel sosteniment de 160.000 homes, mes el que importa el material de guerra que es consumeix o es malmet, l'Estat espanyol gasta diàriament al Marroc uns tres milions de pessetes.

Comptant com nosaltres comptem i com s'ha de comptar, aquests 160.000 homes que, de no haver-hi la guerra del Marroc no estarien a files, produirien al treball una riquesa no inferior a dos milions i mitg de pessetes per dia.

Afegint a això el que representen les despeses que les families dels soldats — sobre tot de Catalunya — fan particularment enviant a aquests queviures i diners que supleixin les deficiències de la seva alimentació o, si es vol, per a fer-los-hi mes soportable la vida de la campanya, tindrem que, entre aquestes despeses, l'interès del deute, el sosteniment de l'Exèrcit d'ocupació a càrrec de l'Estat i el que aquest Exèrcit deixa de produir, s'arratlla a la xifra de set milions de pessetes de desgast diari que sofreix el país per causa de l'aventura del Marroc: uns set milions de pessetes que es gasten diàriament sense benefici per ningú i, pel contrari, amb un desangrament que porta el dol i la desolació a milers de families.

Semblant despesa totalment improductiva; disbauxa tan desatentada, no hi ha país al món que la pugui soportar. No ja Espanya, sino la nació mes gran i mes próspera del món civilitzat, amb una tal sangria dels seus homes i dels seus interessos, aniria ràpidament a la desfeta.

EL MARROC, MORALMENT

Afegeixis a això l'aclaparament que produeix en els ànims una guerra com aquesta, feta contra l'unànim repulsió del poble; dedueixin-se'n les conseqüències que en tots els ordres de la vida moral, social i política d'Espanya s'en desprenen i es tindrà una impressió aproximada de l'actualitat tràgica que a través aquest país.

En un país com Espanya, on la justícia es ven al millor postor o es instrument al servei de l'influència dels polítics — tant-se-val militars com civils —; l'autoritat relaxada pels que n'han d'esser els mes directes obediènts; l'administració corrompuda fins a la disbauxa; l'ensenyansa abandonada a l'extrem de que entre els ciutadans espanyols hi ha mes d'un cinquanta per cent d'analfabets; amb una mortalitat d'un 24 per cent, el doble justament de la que tenen els pobles que es preocupen de les qüestions sanitàries; en un país on el cap de l'Estat es el primer en mancar als deures de la Constitució i en llençar al poble a la ruina sacrificant a l'Àfrica esterilitat, criminalment, milers de vides de les seves joventuts, quina esperança de redenció es pot tindre en res que no sia produir una radical transformació?

EL SEPARATISME UNICA SOLUCIO POSSIBLE

No's pot pensar pas que després del fracàs — per tot-hom indubtable — de la militarada, Espanya gossi assajar un nou Govern. Si ho pretengués fora igual. Ni ell s'hauria de salvar ni la nostra idealitat depen de la seva salvació.

Què ve, doncs, després? Per sobre de l'anorreament general del país, que indica l'imminència de l'enderrocament d'un Estat caduc s'axeca, en uns llocs mes definidament que en altres, l'esperit de les nacionalitats ibèriques, pleròriques d'idealitat, amb afanys de progrés ben manifestos i amb endegament d'aspiracions ben definides. Volem recordar, a aquest propòsit, l'encara recent assemblea de separatistes catalans, bascs i gallegos. Al voltant del tronc corcat, hi surten llucs nous, plens de sava vital que els hi dona ufanor de joventut. Espanya es un Estat que ha fet ja tot el que podia fer en els seus destins. Les nacionalitats ibèriques, anorreades durant el període de la dominació espanyola, es senten amb mes afany de vida mentre l'Estat espanyol avença cap a la mort. Elles, amb la seva peculiar manera d'esser lliurement manifestada; amb les seves propies energies acuradament desenrotllades; amb les seves forces naturals sabiament endegades, son les que han de salvar al poble, que es una realitat, de la catàstrofe de l'Estat, que es una ficció.

Per això preconitem la solució separatista. Aquesta no vol dir renuncia per ningú; car lliures les nacions, cada qual amb el seu Govern propi i amb les lleis que llibèrrimament vulguin aplicar-se, no els hi privarà ningú de crear, amb els llassos de l'afecte i de l'interès comú, les relacions i els compromisos contractuals que bonament convinguin. Amb nosaltres, millor que contra nosaltres, els pobles ibèrics tindran l'oportunitat, quan nostra acció arribi, de foragitar l'opressió de que, com nosaltres, son víctimes, i de donar-se a si mateixos el Govern que mes convingui a la seva manera d'esser i als seus interessos.

Nosaltres, catalans i separatistes, tenim es-

tudiat el problema econòmic i polític pel que es refereix a Catalunya. Treballem ara, amb voluntat i fermesa, par a la seva resolució.

L'HORA ACTUAL DE CATALUNYA I ELS ACORTS PRESOS PER LA SOCIETAT DE LES NACIONS

Estem passant actualment per un nou període de l'eterna lluita que fa segles sosté Catalunya en defensa de les seves llibertats o per reconquerirles de la dominació que exercèix sobre d'ella la raça castellana.

Per l'Espanya absorbent, unitària i centralista, ni les lliçons de sa trista història, ni l'exemple d'altres nacions, ni el transcurs dels anys que tot ho renova i transforma, ni els acords presos per la societat de les nacions després de la gran guerra com a mitjà d'evitar noves lluites sagnants, han sigut prou per a que davant del clamoreig de Catalunya, reivindicant el dret de viure la seva vida amb plena llibertat, s'hagi esmenat. No fa molt, es proclamà per la Societat de les Nacions la justícia del principi que els pobles i les races tenen el dret de decidir lliurement l'ur nacionalitat i forma de Govern. Espanya es de totes les nacions d'Europa la única que no ha donat compliment a aquest acord de justícia, de civilització i d'humanisme, ans al contrari, continua detentant mes estretament cada dia la hegemonia de la raza castellana dels demés pobles que amb ella conviu.

Quan encara es ben recent unalire dels principis proclamats per la Societat de les Nacions que diu « no serán tolerats els Governos no democràtics », sorgeix a Espanya una sublevació militar erigit-se en dictadora, menys preant i fent befa d'aquests dos principis dictats pel món civilitzat. Tota la preocupació del dictador sobresurt en volguer anorrear les justissimes aspiracions que tenim els catalans de constituirnos en nació lliure i sobirana dels nostres destins arribant amb vilessa extremada contra els que som separatistes, a comparar-nos amb les bandes de pistolers i atracadors. Els nostres nobilíssims ideals, son declarats fora de la llei i es puneix amb penes que arriben fins a la de mort als patricis que les sustenten.

L'ONZE DE SETEMBRE — RECORDEM-HO

El dia onze de setembre prop-passat, la policia espanyola sabrejà crudelment a homes, dones i criatures pacífics i indefensos congregats al peu de l'estàtua d'en Rafael de Casanovas, el martre de nostres llibertats que caigué greument ferit lluitant contra la dominació de castella l'any 1714.

Aquesta salvatjada fou una provocació premeditada dels enemics eters de la nostra patria per tal de que la nostra organització respongués amb un acte de força que justificés l'alçament militar i la dictadura del sabre. Previnguts a temps, no ens deixarem agafar dins del parany, i el cop caigué en el buit.

L'ODI CONTRA CATALUNYA

Malgrat parlar el general espanyol Primo de Rivera en el seu manifest del processament dels polítics conculcadors de les lleis, deixa escapar als amenaçats i no obre procés contra cap d'ells. En canvi, el seu primer decret va dirigit de plé no solsament contra el separatisme, sino contra l'esperit nacional de la nostra terra, ja que declara facciosa la nostra bandera catalana, que voleïaba volguda i respectada fins al mes petit llogaret de la nostra patria i restringeix l'us de la nostra llengua.

catalana parlada en totes les llars de la terra amb exclusió de tota altra i honrada en totes les nostres corporacions populars.

El general espanyol afirma que els separatistes catalans som una ínfima minoria, però es veu obligat a tancar mes de 150 entitats nacionalistes d'arreu de Catalunya, algunes de les que compten milers de socis i sopri-meix mes de vint periodics comarcals, acusats uns i altres de propaganda separatista.

Aquest cop d'Estat, amb els seus decrets i mesures, confirma, doncs, l'importància adquirida pel desvetllament nacional a Catalunya, considerada pels Catalans coma la seva única patria, que volen veure lliure i progressiva, com han afirmat ja amb una quasi absoluta unanimitat en els dos plebiscits organitzats en els darrers anys.

La força de les baionetes priva avui la lliure expressió del poble català, però no pot ofegar, ans al contrari, fa créixer el llur sentiment de Patria i la llur voluntat d'esser lliure com els altres pobles del món.

EL FRACAS DEL DIRECTORI

Els elements ultra conservadors, l'alta banca i els grans industrials, afalagats per les promeses de protecció als aranzels, s'han fet aduldors del dictador pensant amb la caixa llur. El desengany que ja es comença a manifestar, serà terrible quan es convencen que la manca de capacitat dels militars fa impossible la solució de cap dels moltíssims problemes que té plantejats l'Estat espanyol.

El que coneix l'història del militarisme espanyol, està segur del scrollos fracàs de l'actual dictadura que el poble soporta però no ajuda. Per més que el dictador s'atribueix l'adhesió de institucions de sava catalana, tenim el ple convenciment de que aquestes institucions, precisament per les arrels que tenen de catalanes, davant de les vexacions que el directori ha inferit als sentiments de nostra terra, es posaran, quan l'hora arribi, al costat de Catalunya.

Els primers actes del Govern militar, ja marquen la seva incapacitat i desorientació. La suspensió dels ajuntaments, n'és una prova palesa. Les tiràniques disposicions contra l'esperit català, recorden el decret de Nova Planta de Felip V. La dictadura, cerca enguinosament homes civils pue vulgin orientar-la i ajudar-la i, per tal d'evitar el ridícul s'entrega a qual-se-vol personatge polític fracassat, sense mirar la seva moralitat i la seva història. Fóra igual que els trobes aptes; fóra igual que l'ajudesin els millors estatistes del món; la monarquia espanyola, l'Estat espanyol, es quelcom que marxa vertiginosament cap a l'abim sense que res el pugui deturar. La seva crisi, no es ja d'homes ni de procediments, es de la total constitutiu estructural que, com edifici en engrunes, no s'arranja mes que enderrocant-lo del tot.

L'ESPERIT CATALANESC PER DAMUNT ELS PARTITS POLITICS, ES MES VIU QUE MAI!

La Lliga Regionalista avui ja resta dividida; d'una part, els elements conservadors i adinerats abandonen l'ideal creint poguer augmentar l'encaix metàl·lic; i els idealistes, d'altra banda, veuen allunyar-se a l'infinit aquella aspiració autonòmica que ningú vol.

Els directors d'Acció Catalana, deuen ja restar convençuts de l'inutilitat dels esforços

legals llurs, anulats pels alçaments ilegals que caracteritzen l'agonia de tots els Estats sense força, moralitat ni ideal.

Creiem que els elements sans catalanistes de la Lliga i els d'Acció catalana que avanteixin el triomf de Catalunya a tota idea de partit polític, deuen unir-se amb nosaltres i anar de dret a la constitució de l'Estat Català, suprem organisme ordenador de la futura llibertat de Catalunya i organitzador de les legions alliberadores de la nostra Patria.

Creiem també que en la formació de l'Estat Català hi deuen aportar son concurs entusiàstic tots els demés elements que constitueixen el nervi, la vida i el progrés de nostra nació. Es indispensable que amb sa pròpia característica hi concorrin tots els estaments de Catalunya, que aquesta ha sigut la manera altament democràtica en que antany funcionaven les Corts catalanes i que, actualment encara, amotillan-se a la modernitat del temps, continua responent a nostre especial modo d'esser.

Es necessari que, plegats dins de l'Estat Català representat per son parlament s'hi manifesten francament les aspiracions i desitjos de tots aquets elements representats per l'economia, el treball i la cultura; que no es cap utopia, ans al contrari, es plenament factible dintre de Catalunya harmonitzar les aspiracions obreres, fent que el nostre poble gaudeixi del benestar moral i material de que es mereixedor fins a col·locarlo a la devantera dels pobles mes cultes i lliures de la terra.

Es precis que també hi concorrin les classes posseïdores que han d'estar convençudes de que l'unió de Catalunya amb l'Estat espanyol, significa l'endarreriment en que vivim dintre tots els ordres, la paralització de tot progrés, l'incertitud de les empreses de tota mena, que constantment es troben amenaçades, i la ruina de molts.

LA DISBAUXA DE NOSTRES CAUDALS EL QUE FORA CATALUNYA LLIURE

Per dades extretes d'una estadística feta amb tota cura, resultava fa tres anys que Catalunya pagava mes de la sexta part del presupost total de l'Estat espanyol. Aleshores els presupostos d'ingressos de l'Estat importaven aproximadament dos mil milions de pessetes. Avui que les despeses de l'any 1922-23 han arribat a 3.600 milions de pessetes, Catalunya aurà pagat a l'Estat espanyol mes de 600 milions. L'Estat espanyol no'n retorna a Catalunya mes ellà de cent milions en tots els seveus que d'ell depenen. Per tant, Catalunya perd anyalment, amb l'administració que fa dels seus cabals l'Estat espanyol, mes de 500 milions de pessetes.

Aquest presupost es el que tenia Bèlgica abans de la guerra, permetent-li atendre totes les millores que desitjariem per l'Estat Català, fins a posar-se al nivell i en alguns aspectes sobrepassar a les nacions mes avançades.

Aquesta es l'obra que es proposa l'Estat català, obra altament revolucionària, d'enderroc un edifici esberlat i esquarterat que no admet ja cap obra de consolidació; i, en canvi, construir el nou edifici d'un Estat jove, ple de vida i força espiritual i material que al cap de pocs anys pugui mostrar al món la civilització i la cultura d'una raça que desitja contribuir a l'avenç i perfeccionament de l'humanitat.

NOSTRA BANDERA VENCERA!

Nosaltres afermem la nostra fe cega en l'esdevenidor del nostre poble. Ferts per la nostra història i la voluntat dels Catalans, mirem serenament i digna com els pretorians inicien les últimes estremiments de l'Estat tirà i, davant les provocacions feridores al nostre íntim sentiment catalanesc, restem quiets i units; decidits a aprofitar l'instant suprem per a fer definitiva la victòria.

Mentre la tirania i l'odi de l'enemic amuntegui damunt Catalunya servituds i dogals i perilli la lliure expressió de la voluntat del poble, nosaltres, fronteres enllà, remourem cels i terra, plantejarem el nostre plet nacional de llibertat davant les nacions lliures del món demostrant la vitalitat material i espiritual del nostre poble, iniquament sotmés a l'orgull d'un Estat agonitzant. Organitzarem tots els nuclis catalans a l'estranger per tal de mancomunar tots els esforços, prepararem les nostres forces de combat i, quan creguem arribada l'hora, en mig de les convulsions de l'Estat que vol arrastrar-nos a la desfeta i a la barbarie amb ell, alçarem pel pla i la montanya l'històrica i gloriosa bandera de les quatre barres, símbol de llibertat i de progrés i, amb la força de l'ideal noblement sentit i la força dels braços intel·ligentment dirigida, farem que per un mai mes pugui esser privada de voliar lliurement la nostra ensenya enlairada pel nostre cruent esforç entre totes les banderes agermanades dels pobles lliures.

Catalans! No es hora de fer càrrecs que ens puguin desunir. Es hora per nosaltres de germanor. Sols vull recordar-vos la conferència que vaig donar el dia dos d'abril de 1922 que, com orientació de la política catalana, preconitzava la formació de l'Estat Català amb l'implantament de la república catalana. Un estòl d'ardents patriotes predicaren això per arreu de Catalunya essent rebuda aquesta idea pel poble amb entusiasme delirant; ço que demostra l'intuïció de que sempre ha estat dotat el poble que, desproveït de conveniències partidistes, endevina quins son els camins rectes per assolir les seves aspiracions i fretura per l'unió de tots els Catalans. En els moments àlgids d'aquesta propaganda, ha esdevingut la reacció anti-catalana.

Es ara, doncs, que l'hora del front únic entre tots els Catalans, es manifesta novament amb mes necessitat que mai. L'implantació de l'Estat Català no admet retrés. Espiritualment, davant la brutal escamesa dels nostres enemics, estem units. Donme-li, doncs, a aquesta unió forma estatural i demostrem tots plegats, als Catalans que estinguin desorientats, que sols obtindrem la llibertat de Catalunya conquistant-la amb nostre esforços i amb l'ofrena generosa de la nostra sang.

I ara, ardorosos i entusiastes companys que militeu al meu costat, vos adresso aquest mot d'ordre: **disciplina**, serenitat i observació estricta de les ordres que directament vos comunicaré, a fi de que el vostre ardor no pugui esser jamai objecte dels paranys que us podrien estendre els nostres enemics.

Sense impaciències, però amb ferma i constància, sabrem acomplir aquells deures que els moments actuals ens imposen; firmíssims i esperançats pels nostres sants ideals, fins assolir l'indpendència de Catalunya; fins a l'instauració de la Republica Catalana; fins al funcionament definitiu de l'Estat Català.

Francisc MACIA.

